

Evangelí del diumenge de la setmana XVII de durant l'any: Pare nostre

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XVII de durant l'any. Jesús ens ensenya a adreçar-nos a Déu com a “Pare”. La consideració de la nostra filiació divina estableix el to apropiat a la pregària, que és el diàleg confiat d'un fill amb un pare que l'estima amb tendresa.

Evangelí (*Lc 11, 1-13*)

Una vegada, Jesús pregava en un cert indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li digué:

—Senyor, ensenya'ns a pregar, tal com Joan en va ensenyar als seus deixebles.

Ell els digué:

—Quan pregueu, digueu:

Pare,

santifica el teu nom,

vingui el teu Regne.

Dona'ns cada dia el pa que necessitem;

perdona els nostres pecats,

que nosaltres també perdonem tots els qui ens han ofès,

i no permetis que caiguem en la temptació.

I els digué encara:

—Si algú de vosaltres té un amic i el va a trobar a mitjanit i li diu: “Amic, deixa’m tres pans, que un amic meu ha arribat de viatge, se m’ha presentat a casa i no tinc res per a oferir-li”, segur que no li respondrà de dins estant: “No m’amoïnis, la porta ja és tancada i tant jo com els meus fills ja som al llit; no em puc aixecar a donar-te’ls.” Us asseguro que, si no s’aixeca a donar-los-hi per amistat, la impertinència d’aquell l’obligarà a aixecar-se per donar-li tot el que necessita.

I jo us dic: Demaneu, i us donaran; cerqueu, i trobareu; truqueu, i us obriran. Perquè el qui demana, rep; el qui cerca, troba; i a qui truca, li obren. Quin pare d’entre vosaltres, si el seu fill li demana peix, en comptes de peix li donarà una serp? I si li demana un ou, ¿li donarà potser un escorpí? Així, doncs, si vosaltres, que

sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen.

Comentari

Sant Josepmaria es commovia amb l'escena d'aquest passatge de l'Evangeli: "Jesús conviu amb els seus deixebles, els coneix, els respon les preguntes, els resol els dubtes. És –sí– el Rabbí, el Mestre que parla amb autoritat, el Messies enviat de Déu. Però és alhora assequible, proper. Un dia Jesús es retira en oració; els deixebles es trobaven a la vora, qui sap si tot mirant-se'l i intentant d'endevinar què deia. En tornar Jesús, un d'ells pregunta: *Domine, doce nos orare, sicut docuit et Ioannes discipulos suos*; ensenyeu-nos a pregar, tal com Joan en va ensenyar

també als seus deixebles” [1]. La intensitat de la pregària de Jesús seria tan notòria que els deixebles, sentint-se atrets, no el volien molestar.

Jesús respon amb naturalitat, ensenyant-los amb senzillesa a unir-se a la seva oració: “Quan pregueu, digueu: Pare, santifica el teu nom, vingui el teu Regne” (*Lc 11, 2*). El primer és adreçar-se a Déu com a “Pare”, perquè som fills de Déu. La consideració de la nostra filiació divina estableix el to apropiat a la pregària, que no és res més que el diàleg confiat d'un fill amb un pare que l'estima amb tendresa.

Jesús, el Fill que parla amb el Pare, comparteix amb els deixebles i amb nosaltres els sentiments més profunds del cor i que són el tema de la seva pregària i de la nostra. Primer, “santifica el teu nom”. Déu no necessita que li ho recordem; a

nosaltres, però, ens ve molt bé de reconèixer-ho, per no oblidar-nos quines són la font i l'origen de tota santedat. Després afegeix “vingui el teu Regne”, és a dir, el desig que Déu regni en totes les ànimes perquè siguin feliços i se salvin. També en aquest cas ell és el primer interessat que això sigui una realitat; compta, però, amb la nostra insistència i vol que posem els mitjans per ajudar-lo a regnar a tots els cors i al món.

Suggereix a continuació fer tres peticions per implorar allò que més necessitem per al present, relatiu al passat i amb vista al futur.

Primer: “Dona’ns cada dia el pa que necessitem” (*Lc 11, 3*). Sol·licitem a Déu l'aliment de cada jornada, la possessió austera del que és necessari, lluny de l'opulència i de la misèria (cf. *Pr 30, 8*). Els Sants Pares han vist en el pa que es demana aquí no només l'aliment material, sinó

també l'Eucaristia, sense la qual no podem viure com a cristians veritables. L'Església ens ofereix diàriament aquest aliment a la Santa Missa; tant de bo aprenguéssim a valorar-la i a trobar-hi la fortalesa per a tot el dia!

En la segona petició d'aquesta sèrie, “perdona els nostres pecats, que nosaltres també perdonem tots els qui ens han ofès” (*Lc 11, 4*), implorem que descarregui la nostra consciència de tot allò que l'oprimeix. El Senyor sap que som febles. Per això ens convida a ser senzills per reconèixer els errors, limitacions i pecats, a demanar perdó i a desagreujar-hi amb molt d'amor.

Finalment, Jesús ens suggereix demanar a Déu que no permeti que caiguem en la temptació (cf. *Lc 11, 4*). Què volem dir exactament en fer aquesta petició? És com un desfogament íntim del fill que obre el

cor al Pare. Benet XVI comenta que en aquesta petició diem a Déu: “Ja sé que necessito proves per a purificar-me. Si tu disposes que passi aquestes proves; si tu, com en el cas de Job, dones al mal un espai de llibertat, et demano que pensis que les meves forces són limitades. No confiïs massa en les meves forces. No estenguis massa enllà la frontera de la prova, i fes que la teva mà protectora sigui ben a prop meu, quan ja no pugui més” (...) Fem aquesta petició amb la confiança que va expressar sant Pau:

«Déu és fidel i no permetrà que sigueu temptats per damunt de les vostres forces. I, juntament amb la prova, us donarà el mitjà de sortir-ne i poder-la suportar» (1 Co 10, 13) [2].

[1] Sant Josep maria, *És Crist que passa*, n. 108.

[2] Joseph Ratzinger-Benet XVI, *Jesús de Natzaret. Primera Part. Del Baptisme en el Jordà fins a la Transfiguració* (Editorial Claret, Barcelona, 2007), pp. 152-153.

Francisco Varo

.....

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xvii-de-durant-lany-pare-nostre/> (13/03/2026)